

РЕШЕНИЕ

№ 3582

гр. София, 02.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 10.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **2375** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145– чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. А. Ф., чрез адв. Д. Х. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПAM/ № 20-4332-000492/30.01.2023г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на Ф. е наложена ПAM по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП– прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца. Релевира се, че заповедта е издадена от некомпетентен орган. В същата не било посочено регистрацията на кое МПС се прекратява. Освен това водачът на автомобила Б. Е. притежавал международно свидетелство за управление на МПС. Хипотезата на чл.171, т.2а, б.“а“ ЗДвП предполагала и виновно поведение на собственика, а именно знание у същия за неправомерните действия по управление на превозното средство от страна на трето лице. Този факт не бил установен, тъй като според Ф., лицето управлявало автомобила й бил нейн наемател, който от 20 години пребивавал в България и притежавал международна книжка. Тя отдала под наем и собствения й автомобил на Е. срещу когото бил съставен АУАН, който съдържа невярни фактически констатации и правни изводи. Изтъква, че Е. притежавал карта за постоянно пребиваващ чужденец, като за него разпоредбата на чл.162, ал.2 ЗДвП не се отнасяла. Освен това същият пътувал необезпокоявано от 20 години с международното свидетелство за правоуправление, издадено от И.. Позовава се на нормата на чл.161 ЗДвП. Моли съда отмени обжалвания акт. Претендира

разноски.

В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира отмяна на оспорваната заповед и присъждане на сторените разноски.

Ответникът – редовно призван, не се представлява.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 30.01.2023 г. е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №23-4332-000492 от полицейски инспектор при ОПП-СДВР, с която на М. А. Ф., е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл.171, т.2а, б. “а“ от ЗДвП- прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца, за това че М. Ф. е собственик на лек автомобил “К. С.“, сив металик на цвят, с табели с регистрационен [рег.номер на МПС] , чието МПС е управлявано от Б. Е. на 23.01.2023 г. около 12.40 часа в [населено място] по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]. Водачът не притежава СУМПС валидно за територията на Р България- управлява СУМПС №310638705- И., което не е издадено от държава членка на ЕС, ЕИП или К.. Швейцария след изтичане на 1 година от издаване на документ за пребиваване. Водачът е постоянно пребиваващ Р България /притежава разрешение за пребиваване №701092627, издадено на 28.01.2020 г./ В заповедта е посочено, че на основание чл.162, ал.2 ЗДвП на водача е съставен АУАН серия ГА №880722/23.01.2023 г.

Видно от Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия ГА №880722/23.01.2023 г., същият е съставен срещу Б. Е., за нарушения по чл.95, ал.1 ЗДвП и по чл.162, ал.2 ЗДвП.

По делото е приета административната преписка, както и ангажираните от жалбоподателя писмени доказателства.

Видно от Свидетелство за регистрация на МПС- лек автомобил К. СОРЕ, с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на М. Ф..

Видно от Договор за наем на МПС от 12.11.2022 г., същият е сключен между М. Ф. /наемодател/ и Б. Е. /наемател/, с предмет- временно ползване на лек автомобил К. СОРЕ, с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 200 дни от датата на сключване на договора, срещу дневна наемна ставка в размер на 65 лв., платими от наемателя на наемодателя в същия ден на сключване на договора.

Видно от приетото като доказателство по делото копие на СУМПС на Б. Е., с легализиран превод на български език, №310638705- И., същото е валидно до 24.12.2027 г.

Прието по делото е и копие на Разрешение за пребиваване №701092627, издадено на 28.01.2020 г. на Б. Е..

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на

целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда възможност за ръководителите на службите за контрол по ЗДвП да делегират правомощията си по прилагане на принудителна административна мярка на определени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на Директора на СДВР са оправомощени длъжностни лица от отдел „Пътна полиция“ да прилагат принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 ЗДвП. В тази връзка съдът намира, че процесната ЗПАМ е издадена от компетентен орган в кръга на службата му.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Настоящият състав намира, че изискването за форма на акта е спазено.

Органът е посочил фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, вр. с чл. 59, ал. 2 АПК. Предвид гореизложеното, съдът не констатира основания за нищожност на процесната ЗПАМ.

Не се констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при задаване на акта.

Относно материалната законосъобразност:

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 2а б. "а" от ЗДвП, цитирана като правно основание за издаване на оспорения акт, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка "прекратяване регистрацията на пътно превозно средство" на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. За законосъобразността на мярката е от значение обективното наличие на някое от посочените в нормата административни нарушения, установено по съответния ред.

В конкретния случай процесната ПАМ е наложена на собственика на лек автомобил "К. С.", срег. [рег.номер на МПС] - М. Ф., за това, че на посочената по-горе дата и място автомобилът ѝ е бил управляван от Б. Е. постоянно пребиваващ Р България /с разрешение за пребиваване №701092627, издадено на 28.01.2020 г./, със СУМПС №310638705- И., което не е издадено от държава членка на ЕС, ЕИП или К.. Швейцария след изтичане на 1 година от издаване на документ за пребиваване.

Съобразно разпоредбата на чл. 161, т. 1 от ЗДвП свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по

Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него; 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. свидетелството е издадено от държава- членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. Посочените хипотези от т. 1 до т. 5 от разпоредбата са алтернативни, т. е. наличието на която и да е от тях е основание да бъде призната валидност на издадено свидетелство за управление на МПС на територията на Република България.

Съгласно чл. 162, ал. 2, чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава- членка на Европейския съюз, или от друга държава- страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване.

Нормата на чл. 162, ал. 4 гласи, че чуждестранно национално свидетелство за управление на моторно превозно средство на български гражданин или чужденец, издадено от държава, която не е членка на Европейския съюз, или от друга държава- страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария се заменя с българско свидетелство за управление без полагане на изпит, ако държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията.

Настоящият състав намира, че е налице хипотезата на чл. 161, ал. 1, т. 1 от ЗДвП - И. е страна по Конвенцията за пътното движение, като не се и твърди от органа, че свидетелството на водача не отговаря на изискванията на приложение 6 от Конвенцията. Следователно издаденото в И. и използвано от нарушителя СУМПС се явява валидно такова за територията на Р България. Действително, както бе посочено по- горе чл. 162, ал. 2 от ЗДвП предвижда, че чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване. Този срок, обаче, не прави СУМПС невалидно за категорията му. На практика е изтекъл срокът, до който чужденецът може да управлява МПС с израелското СУМПС и последното съгласно чл. 162, ал. 4 от ЗДвП може да бъде заменено с българско без полагане на изпит, но изтичането на срока, в който лицето има право да ползва документа не води до изгубване на валидност за категорията. Това се случва при условията на чл. 17 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина. Съгласно ал.14 на чл.17 от посочения подзаконов нормативен акт (Нова – ДВ, бр. 37 от 2015 г., предишна ал. 11, бр. 52 от 2017 г., предишна ал. 12, изм., бр. 75 от 2021 г. Сравнение с предишната редакция, в сила от 10.09.2021 г.) чуждестранно национално свидетелство за управление на МПС не се признава за валидно на територията на Република България, когато в резултат от извършената проверка по ал. 11 се установи, че

свидетелството за управление на МПС е ограничено, временно отнето или отнето на територията на друга държава– членка на ЕС, както и в случай, че свидетелството е анулирано в друга държава – членка на ЕС., т.е. ползването му след изтичане на 1 година от датата на издаване на документ за пребиваване не е такова обстоятелство.

По изложените съображения настоящият състав намира, че чужденецът е притежавал свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, макар и същото да е било с изтекъл срок, предвид изтичане на една година от датата на издаване на разрешение за пребиваване. Последното може да е основание за санкциониране на водача с налагане на съответното административно наказание за нарушение по ЗДвП, но не и за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а б. "а" от ЗДвП- прекратяване регистрацията на пътно превозно средство на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство.

Предвид изложеното, оспорваният акт е материално незаконосъобразен, поради което следва да бъде отменен.

При този изход на делото е основателна претенцията на жалбоподателя за разноски, поради което следва в полза на Ф. да се присъдят разноски в размер на 610 лв. /10 лева за държавна такса и 600 лева адвокатско възнаграждение/, като намира възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение за неоснователно.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 73- ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на М. А. Ф. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-4332-000492/30.01.2023г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на Ф. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП– прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на М. А. Ф., ЕГН-[ЕГН] разноски по делото в размер на 610 лева.

Решението на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП не подлежи на обжалване и е окончателно.

СЪДИЯ: